

РЕШЕНИЕ

№ 9709

гр. София, 11.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 24.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1016** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на А. Д. Е., ЛНЧ – [ЕГН], подадена чрез адв. Я. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1393762 от 05.01.2026 г., издадена от Е. Л. А. – мл. автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Твърди се, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е издадена при допуснато съществено процесуално нарушение на чл. 14, ал. 2 АПК, а именно неосигуряване на преводач при съставяне на АУАН и издаване на ЗППАМ, съответно и нарушено право на защита на жалбоподателя. Излагат се доводи за допуснати нарушения и на чл. 42, ал. 1, т. 4 и 5 ЗАНН при съставяне на АУАН. Изтъква се също така, че в процесната заповед не е посочена датата на извършване на нарушението. Не е разяснено на жалбоподателя /тъй като не разбира български и не може да чете на български/, че в рамките на конкретен времеви период следва да посети лечебното заведение посочено в издадения му талон за изследване. По тези съображения се иска отмяна на ЗППАМ.

В съдебно заседание оспорващият, редовно призован, се явява лично и с адв. А., като поддържа жалбата и моли да бъде уважена с присъждане на сторените по делото разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – Е. Л. А. – мл. автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР, редовно призован, не се явява и не изпраща представител, не излага становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд - София-град, Трето отделение, 44 състав, след като се запозна със

становищата на страните и с приетите по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство заповед спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС № 23006007/С1 до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. В заповедта е посочено, че е съставен АУАН серия GA № 4810755/05.01.2026 г. против А. Д. Е.. В АУАН е установено следната фактическа обстановка: на 05.01.2026 г. около 23:31 часа в [населено място] по бул. С. с посока на движение от ул. Ген. А. Н. към бул. Л. П., е установено, че оспорващият е управлявал личния си автомобил „Сеат Л.“ с рег. [рег.номер на МПС] . При проверката на кръстовището с ул. Б. водачът представя СУМПС от Република Г. 23006007/С1, с превод незаверен в Министерство на външните работи при Република България, за което е съставен Акт GA 4810754 по чл. 150 ЗДвП, СРМПС и 2 бр. ДКН отнети със ЗПАМ 1393761 от 05.01.2026 г. При проверката за употреба на алкохол с техническо средство алкотест Дрегер 7510 с ИНВ номер ARPM 0399 в 23:04 часа на 05.01.2026 г. проба номер 1819 отчете положителен резултат за употреба на алкохол. На нарушителя бил издаден талон за медицинско изследване № 311497 за болница „Света А.“ и 7 бр. стикери А110287, който той подписал.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, а в оспорената заповед е отразена следната фактическа обстановка: „в [населено място] по бул. С. с посока на движение от ул. Ген. А. Н. към бул. Л. П., е установено, че оспорващият е управлявал личния си автомобил „Сеат Л.“ с рег. [рег.номер на МПС] . При проверката на кръстовището с ул. Б. водачът представя СУМПС от Република Г. 23006007/С1, с превод незаверен в Министерство на външните работи при Република България. С обжалваната заповед на А. Д. Е. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Като доказателства по делото е представена административната преписка, в това число и заповеди за компетентност на органа издал заповедта.

В проведеното с.з. от жалбоподателя е представено Разрешение за постоянно пребиваване № RA1157767 /л. 47/ – цитирано в АУАН серия GA акт № 4810755 от 05.01.2026 г.

Процесната заповед е връчена лично срещу подпис на нарушителя на 05.01.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. “б“ от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на

хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на алкохол.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

При издаване на ЗППАМ е спазена законоустановената писмена форма - заповедта съдържа реквизитите по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания за издаването ѝ. Неоснователни са твърденията в жалбата, че тя не съдържа мотиви (нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК). Фактическата обстановка, макар и кратко е ясно и точно посочена. Опровержимо е и другото твърдение, че в ЗППАМ следва да са изложени отново всички фактически констатации, които са изложени в съставения на жалбоподателя АУАН. В случая приложение намира Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г., ОСГК на ВС, съгласно което мотивите могат да се съдържат и в други писмени доказателства, стига те да са посочени в оспорения акт – в случая изрично в мотивната част на заповедта изрично е посочен съставения АУАН. Поради тази причина без подкрепа съобразно представените доказателства е и твърдението, че в ЗППАМ не е посочена дата и време на извършване на нарушението, доколкото в АУАН е отразена и датата и часът на извършване на проверката, както и фактът, че е установено наличие на алкохол. Ката част от административната преписка са приложения и резултатите от същата /л. 24/, а именно наличие на алкохол в кръвта – 0,51 промила.

По тази причина административният орган (а не административнонаказващ) е изяснил фактическата обстановка, включително и при прилагане на принципа, обективизиран в чл. 9 от АПК, когато е нямало искане за събиране на доказателства (изясняване на въпроса със самоличността на водача и неговата правоспособност; собствеността на автомобила).

Следва да се има предвид също, че на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, а в случая от страна на жалбоподателя не са ангажирани никакви доказателства, годни да опровергават описаните в представения АУАН факти и обстоятелства. Поради това съдът намира, че не е оборена материалната презумптивна доказателствена сила на приложения към преписката акт и се констатира, че са били налице законовите предпоставки за налагането на принудителната административна мярка на жалбоподателя.

Доводите за допуснати нарушения на Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) при съставянето на АУАН са неотнормирани, тъй като процесната заповед е издадена в административно производство, по отношение на което ЗАНН е неприложим.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да

обосноват извод за незаконосъобразност на административния акт. Неоснователни са възраженията в жалбата за допуснато нарушение на чл. 14, ал. 2 АПК. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че жалбоподателят изрично е поискал от административния орган да му осигури преводач от английски език. В процесното производство, за разлика от наказателното, задължението на органа да осигури преводач е само след активни действия от страна на лицето, участник в административното производство, което не владее български език. В случая доказателства в този смисъл не са налични по делото. От друга страна жалбоподателят е упражнил правата си в проведеното административно производство, включително оспорвайки го в настоящото съдебно производство.

На следващо място, оспорващият е постоянно пребиваващ в Република България, което само по себе си е достатъчна индиция за това, че владее български език в някаква степен. Съгласно чл. 23, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ за получаване право на постоянно или дългосрочно пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в сектори/групи "Миграция" при областните дирекции на МВР заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагането на закона. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ за получаване право на постоянно пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 4, към което прилага и изброените там документи. Образецът на заявлението по приложение № 4 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ е на български и английски език, като данните в него следва да се изписват само на български език. Същото следва да се подаде лично от чужденеца в дирекция "Миграция" или в ОДМВР. Освен това по делото е налице и подписано лично от оспорващия адвокатско пълномощно, което е индиция за владеене на български език от негова страна.

Следва да се има предвид, че вземането на алкохолна проба с техническо устройство - дрегер е способ, прилаган в целия ЕС, не само в Р България, поради което за жалбоподателя не се явява невъзможно да разбере естеството и целта на проверката. В тази връзка неоснователни са и оплакванията му, че не е разбрал, че следва да посети болница „Св. А.“ в рамките на посочения в талона за медицинско изследване времеви период с оглед опровергаване на резултатите от извършената проверка с техническо средство алкотест дрегер.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че оспорващият не е бил лишен от право си на защита, тоест и изискването на чл. 8 АПК е спазено.

При горните съображения, съдът с оглед цялостната проверка, която извършва за действителност и законосъобразност на оспорения административен акт, приема, че същият е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. От изложеното по горе става ясно, че оспорената Заповед за ПАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби - чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДВП доколкото безспорно доказателствата по делото сочат на употреба на алкохол над установения в закона минимум. С издаването ѝ точно и стриктно е спазена целта на закона - да се възпрепятства шофиране на МПС от лица, след употреба на алкохол, с оглед защита на особено съществени обществени интереси - живота и здравето на гражданите и опазването на имуществото както на самите тях, така и на държавата и общините.

Настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. Е., ЛНЧ – [ЕГН], подадена чрез адв. Я. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1393762 от 05.01.2026 г., издадена от Е. Л. А. – мл. автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: